

ΑΘΗΝΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ

ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΙΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

1 Χαιρετίζουμε τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις των εργαζομένων, του λαού και ιδιαίτερα της νεολαίας που αυτές τις ημέρες κατέκλυσαν τους δρόμους σε πόλεις και χωριά σε όλη την Ελλάδα. Οι μεγάλες απεργιακές συγκεντρώσεις, οι δράσεις μέσα σε χώρους δουλειάς, οι πολύμορφες συγκινητικές εκδηλώσεις των φοιτητών και των μαθητών μαζί με τους γονείς και τους εκπαιδευτικούς, τα συλλαλητήρια αποτελούν το νέο ελπιδοφόρο στοιχείο μέσα στη θλίψη και την οργή που προκάλεσε η τραγωδία στα Τέμπη.

Αποτελούν ένα μαζικό λαϊκό και νεανικό ξέσπασμα με ποιοτικά χαρακτηριστικά και με έντονα τα στοιχεία της μαχητικότητας, της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης, της μεγαλύτερης εμπιστοσύνης στην αξία της οργανωμένης πάλης. Τα συνθήματα αυτών των κινητοποιήσεων δεν επιδέχονται καμίας διαστρέβλωσης και παρερμηνείας. Το μήνυμά τους είναι σαφές. Να μη συγκαλυφθεί το έγκλημα στα Τέμπη και να μπουκ στο στόχαστρο οι πραγματικές αιτίες και οι ένοχοι που ευθύνονται γι' αυτό το έγκλημα.

Οι συγκλονιστικές κινητοποιήσεις των εργατικών συνδικάτων, των Φοιτητικών Συλλόγων, των μαθητικών Συντονιστικών, των μαζικών φορέων του λαϊκού κινήματος «σμπάραλίσαν» από την πρώτη στιγμή την προσπάθεια της κυβέρνησης της ΝΔ να αποδώσει αυτό το προδιαγεγραμμένο έγκλημα σε «ανθρώπινο

λάθος» ή γενικά σε κάποιες «παθογένειες του κράτους», για τις οποίες δήθεν «φταίνε όλοι» και προπάντων οι ίδιοι οι εργαζόμενοι.

Αχρήστευσαν τον προπαγανδιστικό μηχανισμό της ψευτιάς και της υποκρισίας, την κρατική καταστολή και τις προβοκάτσιες, την προσπάθεια τόσο της κυβέρνησης όσο και άλλων κομμάτων να επιβληθεί η σιωπή στο όνομα του πένθους ή να εκτονωθεί η οργή και η αγανάκτηση μέσα από βουβές και ανώδυνες διαμαρτυρίες. Στόχος όλων τους ήταν να περιοριστεί η αντιπαράθεση στα επιμέρους και να μείνει στο απυρόβλητο η διαχρονική πολιτική όλων των κυβερνήσεων που -και στον τομέα των Μεταφορών- υπηρέτησε κι υπηρετεί το κέρδος των επιχειρηματικών ομίλων, το σημερινό κράτος και κυρίως το σάπιο σύστημα που δεν διστάζει να θυσιάσει ακόμα και ανθρώπινες ζωές στον βωμό του κέρδους.

**Γιατί δεν ήταν η κακιά η (κ)ώρα.
Είναι το κέρδος,
το κράτος, όσοι κυβέρνησαν
και κυβερνούν τη χώρα.**

2 Αυτές οι κινητοποιήσεις είναι ένα δείγμα της τεράστιας κι αστείρευτης δύναμης του αγωνιζόμενου λαού, που μπορεί πραγματικά να «φέρει τα πάνω κάτω». Το ξέσπασμα οργής του λαού και της νεολαίας

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

δεν ήρθε από το πουθενά. Δεν ήταν -απλά και μόνο- κατά «αυθόρμητο» ούτε μπορεί να εξηγηθεί μόνο με τη νεαρή ηλικία των θυμάτων στα Τέμπη, που οπωσδήποτε μας γεμίζει οργή.

Το έγκλημα στον σιδηρόδρομο υπήρξε η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Ήρθε να προστεθεί στο σύνολο των υπόλοιπων πιεστικών εργατικών - λαϊκών προβλημάτων, αλλά και σε μια σειρά από επαναλαμβανόμενα γεγονότα (διαχείριση πανδημίας, εργατικά ατυχήματα, πυρκαγιές, πλημμύρες, σεισμοί κι άλλες φυσικές καταστροφές κλπ.), όπου αποδείχτηκε περήτρανα και με όλες τις κυβερνήσεις ότι το σημερινό κράτος αντιμετωπίζει τις ανάγκες και την προστασία του λαού ως «κόστος» που πρέπει να παραμερίζεται γιατί βλάπτει την κερδοφορία του κεφαλαίου και τις λεγόμενες αντοχές της καπιταλιστικής οικονομίας. Πρόκειται για το ίδιο κράτος που έχει φτιάξει υποδομές για τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς και το ηλεκτρονικό «φακέλωμα», αλλά όχι για την ηλεκτρονική επιτήρηση των τρένων, αποδεικνύοντας ότι ακόμη και η αξιοποίηση των τεχνολογικών και επιστημονικών επιτευγμάτων γίνεται με ταξικά οικονομικά και πολιτικά κριτήρια.

Β Αυτές είναι οι πραγματικές αιτίες και για το σιδηροδρομικό «δυστύχημα» στα Τέμπη. Αυτό είναι το έδαφος πάνω στο οποίο ανθούν οι ελλείψεις, οι καθυστερήσεις, τα κενά, τα «ανθρώπινα λάθη». Ο υπαίτιος είναι συνολικά η πολιτική της απελευθέρωσης των σιδηροδρόμων που ακολούθησαν όλες οι κυβερνήσεις της ΝΔ, του ΣΥΡΙΖΑ, του ΠΑΣΟΚ, με βάση τις κατευθύνσεις της ΕΕ. Αυτή η πολιτική αντιμετωπίζει

τις σιδηροδρομικές μεταφορές ως πεδίο κερδοφορίας και αυτό σημαίνει αυτόματα ότι η ασφάλεια των επιβατών μετατρέπεται σε κόστος και ως τέτοιο αντιμετωπίζεται. Είναι χαρακτηριστικό, άλλωστε, ότι μόνο το 2021 στην ΕΕ καταγράφηκαν 1.389 σημαντικά σιδηροδρομικά ατυχήματα, με συνολικά 636 νεκρούς και 513 τραυματίες, εκ των οποίων τα 97 αφορούσαν συγκρούσεις τρένων. Σε αυτό το πλαίσιο αυξήθηκαν και στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια τα σιδηροδρομικά δυστυχήματα, που έκρουαν τον κώδωνα του κινδύνου για ένα πιο «μεγάλο δυστύχημα που έρχεται», όπως προειδοποιούσε η συνδικαλιστική παράταξη του ΚΚΕ μόλις πριν 20 ημέρες.

Αυτή η πολιτική ξεκίνησε στην Ελλάδα ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '90, μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και επιταχύνθηκε την περίοδο της κρίσης και των μνημονίων. Από τότε οι κυβερνήσεις της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ προχώρησαν στην κατάτμηση του σιδηροδρομικού έργου, στον τεμαχισμό του ΟΣΕ σε διάφορες εταιρείες, διαχωρίζοντας το μεταφορικό έργο από τα δίκτυα, δηλαδή τα βαγόνια από τις ράγες, και προετοιμάζοντας την ιδιωτικοποίηση. Ενώ, στη συνέχεια ήταν η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ που προχώρησε στην πώληση της ΤΡΑΙΝΟΣΕ στην ιταλική εταιρεία. Στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής φορτώθηκαν χρέη στον λαό και επιδοτήθηκε ο επενδυτής με δεκάδες εκατομμύρια ευρώ. Μειώθηκαν οι εργαζόμενοι και ελαστικοποιήθηκαν οι εργασιακές σχέσεις. Επιβλήθηκε το καθεστώς της 9ήμερης συνεχόμενης δουλειάς, των εργολαβικών εργαζομένων. Έγινε, δηλαδή, προσπάθεια να απαλλαγεί ο «πρώην ΟΣΕ» απ' ό,τι μπορούσε

να σταθεί εμπόδιο στην κερδοφορία, κάνοντας εκπτώσεις σε εργατικά δικαιώματα, μέτρα προστασίας, υποδομές κ.λπ.

Κανείς λοιπόν δεν μπορεί να παριστάνει τον ανήξερο. Η κυβέρνηση της ΝΔ είχε προειδοποιηθεί επανειλημμένα από συνδικαλιστικές οργανώσεις κι από το ίδιο το ΚΚΕ στη Βουλή και γι' αυτό έχει τεράστιες ευθύνες για το έγκλημα. Όπως δεν μπορούν να παριστάνουν ότι δεν γνώριζαν ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ, το ΜέΡΑ25 που είτε εφάρμοσαν είτε προπαγάνδιζαν την ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ ως λύση και έστρεφαν την προσοχή στους όρους που αυτή θα πραγματοποιηθεί.

4 Είναι, επίσης, εκ του πονηρού η προσπάθεια αυτών των συνενόχων να βγάλουν λάδι την «ιδιωτικοποίηση», λέγοντας ότι το ατύχημα έγινε στο πεδίο ευθύνης της κρατικής ανώνυμης εταιρείας που ελέγχει τα δίκτυα, προετοιμάζοντας με αυτόν τον τρόπο και την επόμενη φάση της «απελευθέρωσης».

Επιβεβαιώνεται ότι αστικό κράτος και μονοπώλια συμπληρώνουν ο ένας τον άλλον, αφού το ίδιο το κράτος κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του για να στηρίξει τις επενδύσεις και την κερδοφορία τους, θυσιάζοντας τις ανάγκες, την ασφάλεια, ακόμα και τη ζωή του λαού. Αυτό το κράτος είναι που πουλάει τα «φιλέτα» σε ιδιώτες και τους απαλλάσσει από κοστοβόρες υποδομές. Αυτό το κράτος διαμορφώνει το αντεργατικό πλαίσιο για να απασχολούν οι ιδιώτες, με όλο και χειρότερους όρους, τους εργαζόμενους στους σιδηρόδρομους, επιδοτεί τις εταιρείες στον σιδηρόδρομο με εκατομμύρια ευρώ, ενώ δεν δαπανά ούτε τα μισά για τη συντήρηση του δικτύου. Αυτό το κράτος, που κατέχει την πλειοψηφία των μετοχών στον ΟΣΕ, λειτουργεί με τους ίδιους νόμους του κέρδους που λειτουργεί και η ιδιωτικοποιημένη ΤΡΑΙΝΟΣΕ, ενώ την ίδια στιγμή έχει μετατρέψει τις Μεταφορές σε πεδίο δράσης για ισχυρούς ομίλους, που αναλαμβάνουν δουλειές στο σιδηροδρομικό δίκτυο μέσα από ΣΔΙΤ και εργολαβίες. Και είναι το ίδιο κράτος, που με την ευκολία που ιδιωτικοποιεί τομείς της οικονομίας, με την ίδια ευκολία τους «επανακρατικοποιεί», για να μεταφέρει από άλλο δρόμο το κόστος στον λαό και να ξαναμοιράσει μετά την πίτα, αν χρειαστεί.

Στον αντίποδα βρίσκεται η πρόταση του ΚΚΕ. Ο σιδηρόδρομος μπορεί να αποτελέσει ένα σύγχρονο, γρήγορο, ασφαλές και φτηνό μέσο μετακίνησης του λαού και μεταφοράς προϊόντων σε όλη τη χώρα. Αυτό προϋποθέτει όμως «απελευθέρωση» από τις ράγες του κέρδους, προϋποθέτει μεταφορές και υποδομές με κριτήριο την ικανοποίηση των διευρυμένων λαϊ-

κών αναγκών, μέσα από έναν ενιαίο κρατικό φορέα, αξιοποιώντας όλα τα σύγχρονα επιτεύγματα της επιστήμης και της τεχνολογίας, ενταγμένες στον κεντρικό επιστημονικό σχεδιασμό της οικονομίας, την κοινωνική ιδιοκτησία και τον εργατικό έλεγχο.

5 Το έγκλημα αυτό δεν είναι κάποια εξαίρεση στον κανόνα. Καθημερινά οι εργαζόμενοι έρχονται αντιμέτωποι με μικρά και μεγάλα εγκλήματα που πολλαπλασιάζονται στο πλαίσιο του καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης. Αυτός είναι ο κοινός παρονομαστής που θυσιάζει δικαιώματα, εισοδήματα, μισθούς, εργασιακές σχέσεις, υποδομές απαραίτητες για την προστασία του λαού, ακόμη και της ίδιας της ανθρώπινης ζωής.

Συνεπώς, το δίλημμα που τίθεται είναι αμείλικτο: Ή θα συνεχίσουμε να μετράμε νέες απώλειες και θύματα στο πλαίσιο της πολιτικής που κοστολογεί τη ζωή και τα δικαιώματα του λαού ή θα διαλέξουμε τον δρόμο της οργανωμένης πάλης για την ανατροπή αυτής της βαρβαρότητας.

Υπάρχει η δυνατότητα ο λαός να ζήσει διαφορετικά. Δεν λείπουν τα μέσα που μπορεί να παρέχει η επιστή-

ΠΑΤΡΑ

μη, η τεχνολογία, η ανθρώπινη εργασία, αρκεί όλα αυτά να απαλλαγούν από τη μέγγενη του κέρδους και να αξιοποιηθούν για την ικανοποίηση των σύγχρονων εργατικών - λαϊκών αναγκών.

Αυτή η προοπτική μπορεί να δώσει πνοή και συνέχεια στις μαζικές κινητοποιήσεις. Να στριμώξει τις αντιλαϊκές κυβερνήσεις και να αποσπάσει ανάσες ανακούφισης. Πάνω από όλα αυτή η προοπτική είναι που μπορεί να δώσει απαντήσεις στα αμείλικτα ερωτήματα που θέτουν αυτοί οι αγώνες στο «γιατί γίνονται όλα αυτά», αλλά και στο «πώς θα απαλλαγούμε από αυτή την κατάσταση».

Σε αυτή την κατεύθυνση δίνουμε τη μάχη το επόμενο διάστημα. Είναι ο μόνος τρόπος για να δικαιωθούν οι νεκροί, για να μη μείνει το έγκλημα ατιμώρητο και πάνω απ' όλα για να σταματήσουν οι ανθρωποθυσίες στον βωμό του κέρδους.

**Γιατί οι ζωές μας έχουν πραγματική αξία.
Δεν κοστολογούνται!**

6 Καλούμε τα μέλη και τους φίλους του Κόμματος και της ΚΝΕ να δώσουν όλες τους τις δυνάμεις για τη συνέχιση και την κλιμάκωση αυτού του αγώνα, σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε χώρο νεολαίας, σε πόλεις και χωριά.

Καλούμε τον λαό και τη νεολαία να προσπεράσουν τους εκβιασμούς και να αχρηστεύσουν τις παγίδες που βάζουν η ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ και τα άλλα κόμματα του συστήματος. Είναι βέβαιο ότι θα προσπαθήσουν να αποπροσανατολίσουν και να φέρουν τις μεγάλες λα-

ϊκές κινητοποιήσεις «στα μέτρα» τους, αλλοιώνοντας το περιεχόμενό τους. Πάνω απ' όλα θα επιδιώξουν να αξιοποιήσουν την εκλογική μάχη για τις κατάλληλες αναδιατάξεις στο σάπιο αστικό πολιτικό σύστημα, έτσι ώστε να εξασφαλιζέται η αντιλαϊκή «σταθερότητα», μέσω της εναλλαγής αντιλαϊκών κυβερνήσεων. Αυτό άλλωστε εκφράζει και η κοινή τους αγωνία για τη λεγόμενη αντισυστημική ψήφο και ο μεταξύ τους ανταγωνισμός για το ποιος μπορεί να «εγγυηθεί την ομαλότητα». Είναι καθαρό ότι η αποχή, η παραίτηση, η στήριξη των ακροδεξιών «παιδιών» του συστήματος δεν είναι αυτά που τους φοβίζουν, αντίθετα διευκολύνουν τα σενάρια τους. Όπως επίσης και τα διάφορα σχήματα που, όποτε χρειάζεται, αξιοποιούνται για το μπάλωμα των όποιων ρωγμών εμφανιστούν στο αστικό πολιτικό σύστημα.

Γ' αυτό και οι νέοι, οι εργαζόμενοι έχουν κάθε λόγο να κάψουν όλα αυτά τα σενάρια με τη δράση και την πολιτική τους στάση.

Για το ΚΚΕ αντίθετα η ριζοσπαστική εργατική - λαϊκή και νεολαιίστικη πάλη είναι ο μόνος ελπιδοφόρος δρόμος, που μπορεί να δημιουργήσει μια νέα δυναμική για το σήμερα και το αύριο. Για να μπει στο στόχαστρο ο πραγματικός αντίπαλος, το κράτος και το σύστημα του κεφαλαίου, τα κόμματα και οι κυβερνήσεις που το υπηρετούν. Εκεί πρέπει να συγκεντρώσουν τα «πυρά» τους οι εργαζόμενοι, ο λαός, η νεολαία. Και σε αυτή την υπόθεση έχουν ισχυρά όπλα. Την οργάνωσή τους, την ενδυνάμωση του εργατικού - λαϊκού κινήματος, τη συμπόρευση και την εκλογική ενίσχυση του ΚΚΕ.

10-3-2023